

Tine Høeg

Sult

430 sider

Gutkind Metoden i bogen er set før. Mestendels skrevet som en lang digtning. Et større afsnit her og der og lidt i kursiv.

Herudover masser luft omkring ordene og rigeligt med blanke tænkepauser ind imellem.

Hurra for de blanke tænkepauser. Det er godt, de er der. For der er min salighed noget at tænke over, og forholde sig til.

For bogen handler om liv og død. Et liv der skal leves, et liv der skal fødes, et andet liv i parforholdet, der er ved at blive kvalt og meget hurtigt kan være på vej mod døden, hvis det kommer ud for en eksistentiel krise. Og vi andre ved jo, at det behøver ikke engang være det, der slutter et parforhold.

Der er masser af blod, slim, menstruationer, sæd og ritual- og nærmest tvangssex i bogen, der handler om Mia og Emil, som har forsøgt at få et barn i et år og nu derfor begynder fertilitetsbehandling. Mia er forfatter og har altid drømt om at være mor. Og vil nu gerne have et barn med Emil, der har to børn fra et tidligere forhold. Skævt begyndelse, ulige børn. Den ene er foran med et kuld, den anden ønsker det så brændende.

Jamen, hvordan skal det dog ikke gå. Mia, der bruger ordene som sin vej i livet, begynder at skrive om sit behandlingsforløb, der bliver voldsomt og får livet til at synes kaotisk og deprimerende.

Mias skrivelser virker nærmest dagbogsagtige, med hudløst ærlige op- og nedture der sætter os som læsere i det dilemma, at vi gerne vil vide så meget som muligt om det videre forløb, men vi kan ikke kapere så megen sorg, håb, smerte, forløsning, raseri og alt mulig andet på een gang.

Derfor er pauserne velvalgte, sikkert ikke bevidst, for at man skal kunne nå at trække vejret ind imellem skærmydslerne mellem hovedpersonerne, undersøgelserne, venindens abort, svimmelheden, smerte i halebenet, næsten bibelske overvejelser om at tage alle barnløses smerte på sig, og meget mere. Som man nu siger. Meget mere.

Tine Høeg har igen udgivet et kunstværk. Den her gang noget anderledes end tidligere. Hvor hun bestemt også havde noget på hjerte, men denne gang går udgivelsen under huden på en måde, som kun god kunst kan.

Trække hverdagslinjerne op sammen med de dybere dimensioner. Skænderierne blander sig med humor og det dybere og de mere modne overvejelser af slagsen:

Måske elsker jeg bedst sådan? I afsavn i ensomhed. Måske er det, det jeg vilsvømme alene i en skovsø, til jeg dør

Overvejelserne kommer stærkt indefra under Mias forfatterophold på Hald Hovedgaard.

Er det sulten efter at få et barn, der vinder? Sulten efter at blive gennemkneppet og mærke

sæden oppe i sig og at blive gravid. Slår den alt andet? Slår længslen efter det ulevede liv muligheden for at optimere det levede.

Det er der masser af prosa, retorikker og blanke sider i Tine Høegs fremragende bog, der kan fortælle om. Vi har anmeldt Tine Høegs [Tour de Chamre her](#).